

ALEXANDER J. KENJI

NA CESTÁCH

Oliver Bellows je späť!

A nebude sám. Veteránovi špeciálnych operácií CIA budú sekundovať mnohé známe tváre z románu *Boj o štát*.

Oliver je večne na cestách. Či už ide o krajinu zmietanú humanitárnou krízou, alebo zapadnutú slovenskú dedinu, môžete si byť istý, že o napätie a akciu nebude nuda.

Nazrite so mnou do sveta Olivera Bellowsa v piatich samostatných príbehoch.

Keď už musíte zastaviť v zapadnutej dedine uprostred slovenských lúk a lesov, vyhnete sa miestnym pohostinstvám plným štamgastov.

Ale ak tam nakoniec zabľúдите, nikdy sa nemiešajte do miestnych sporov. Nikdy.

Zistia to aj Oliver a Evča v novele **S Molnárovcami sa nezahráva**.

Medička 3. jazdeckého pluku Melinda sa vracia do rodného mesta, aby sa zúčastnila svadby kamarátky zo strednej školy. Pred rokmi zbabelo ušla pred otcom, školskou šikanou a väzením. Teraz je pripravená čeliť démonom a postaviť sa rodinnému klanu Barnettovcov. Netuší, že sa ženie priamo doprostred spravodajskej operácie, ktorej cieľom sú **Patrioti**.

Život manželky vojaka americkej armády nie je jednoduchý. Permanentné odlúčenie testuje vzťah na maximum. Obzvlášť, ak ide o mladú ženu s dvoma malými deťmi. Jediné zaváhanie na záťaž s kamarátkami môže všetko zničiť.

Marrisa rieši, či má zmysel pokračovať v zložitom manželstve, zatiaľ čo Oliver len prechádza mestom na svojich obchodných cestách Spojenými štátmi. Obaja sa ocitajú na americkej vojenskej základni **Fort Hood** v Texase, kde sa v roku 2009 odohral teroristický útok, ktorý si vyžiadal 13 mŕtvych a vyše tridsať zranených.

O tom, že stráviť vianočné sviatky v hojnosti a kruhu svojej rodiny je luxus, presvedčí deti a ich rodičov Oliver, ktorý sprevádza JayZeeho na návšteve základnej školy jeho dcéry. V príbehu s názvom **Vianočná** rozpovie udalosti, ktorých sa zúčastnili na Štedrý deň vo vojnu zmietanom Južnom Sudáne.

V poslednom príbehu **Zlodej, ktorý sa vrátil do budúcnosti** zistíte, čo sa stane človeku, ktorý sa pokúsi okradnúť Petra Schneidera, majiteľa obchodu s filmovou hudbou a príležitostného zlodeja umenia.

Na cestách

Alexander J. Kenji

Na cestách

Copyright © Alexander J. Kenji

Cover © Miroslav Kulich

Redakčná a jazyková korektúra: Stanislava Vincenc

Vydavateľ: Masada International

Rok vydania 2019

Vydanie: 1.

ISBN 978-80-570-1478-2 (epub)

ISBN 978-80-570-1479-9 (mobi)

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom šírenia v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu majiteľa práv.

Autorská poznámka:

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, miesta a udalosti sú výplodom autorovej fantázie alebo sú použité iba fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, živými či mŕtvymi, je náhodná.

Venovanie:
Čitateľom a fanúšikom.
Bez Vás by táto cesta nemala cieľ.

„Čo je cestou bojovníka? Cestou bojovníka je smrť.“
Japonské príslovie.

S MOLNÁROVCAMI SA NEZAHRÁVA

OLIVER A EVA

„Priznaj, že si zle odbočil,“ nadhodila Eva Sobolová.

Ich veľké SUV zaberalo skoro celú šírku rozbitej cesty tretej triedy a nebyť vysokého podvozku, zrejme by už dávno odtrhli výfuk. Slabo udržiavaná asfaltka určite nepatrila medzi priority Regionálnej správy ciest už najmenej dvadsať rokov, ak vôbec niekedy. Nebolo sa čomu diviť. Cesta spojovala so svetom len niekoľko roztrúsených usadlostí na veľkých lúkach obklopených hustými lesmi.

„Nevidím dôvod,“ odvetil Oliver Bellows.

„Myslím, že to bolo vtedy, keď si za Starou Hutou povedal, že poznáš skratku,“ nedala sa mladá žena a nervózne medzi prstami otáčala zapalovač.

„Nepovedal som, že poznám skratku, ale že to vyzerá ako skratka. To je rozdiel,“ odvetil Oliver pokojne.

„Neviem aký. Trmácame sa týmito krkahájmi už polhodinu a mám pocit, že za ten čas sme už mohli byť vo Zvolene.“

„Nedramatizuj. Tu sa niet kde stratiť.“

„Tvoja GPS to vzdala pred pätnástimi minútami,“ pripomenula.

„GPS nie je všetko.“

„Veruže nie, ale ak nám v tejto diere dôjde benzín, tak budeš k pumpe šliapať sám. A vidíš tie mraky? Z toho bude riadna búrka.“

„Hádam sa len nebojíš búrok?“ zaškeril sa.

„Nebojím, keď som doma. Ale tu, uprostred krajiny nikoho...“

„Prosím ťa. Aká krajina nikoho? Každých päťsto metrov je tu nejaký statok. Mal by som ťa zobrať do Kansasu, alebo Nebrasky. Tam nestretneš živú dušu päťdesiat míľ.“

„Ty by si ma zobral do Ameriky?“ usmiala sa Eva a zadívala sa naňho. Otočil hlavu, ale kvôli slnečným okuliarom mu nevidela do očí. Stále sa usmieval.

„Už vidím, ako by sa zatváril tvoj otec.“

„Čo? Som dospelá, môžem si robiť čo chcem!“ vyletela.

„Presne, toto je dospelá reakcia, akú som očakával,“ zasmial sa.

Tresla ho do pleca, no akurát čo si udrela ruku.

„To čo tam máš, ocel’?“ opýtala sa. A začala mu skúšať tvrdosť svalov. Podvedome ich ešte viac zaťal. Stále bol vo vynikajúcej kondícii, aj keď časom, keď slúžil v armáde, sa to nemohlo rovnať. Počas výcviku ich testovali až za hranice síl a nútili ich posúvať hranice fyzickej a psychickej odolnosti vždy o niečo ďalej. Nakoniec v nich docielili pocit, že sú nezničiteľní.

„Evä,“ povzdychol si keď si uvedomil, že zo stláčania tricepsov sa stalo ich hladenie.

„Áno?“ opýtala sa a vyzývavo sa naňho pozrela.

„Musím šoférovať.“

„Rozptyľujem ťa?“

„Popravde?“ otočil sa k nej. „Áno.“

„A je ti to nepríjemné?“

„Ak chceš, aby sme skončili v poli, tak pokračuj.“

Zložila z neho ruky a rozrehotala sa. Oliver sa díval striedavo na úzku cestu a na kriky, ktoré ju lemovali.

„Čo je?“ opýtal sa.

„Chceš ma zobrať do poľa?“

„Čo?“

„Povedal si, že ak chcem, aby sme skončili v poli, tak mám pokračovať. Musím sa ti

priznať, že neviem, čo je horšie. Či zadné sedadlo auta, alebo kamienky a tráva pichajúca do zadku.“

„Vieš čo by so mnou urobil tvoj otec, keby len tušil, aké reči tu vedieš?“

„Bóže. Stále len otec, otec, otec. Poviem ti, že ako foter sa práve nevyznamenal. Väčšinu času nebol doma.“

„Pozri na mňa,“ rozhodil rukami Oliver a smutne sa usmial. „Tristo dní do roka na cestách.“

„A nie je to super? Počula som, ako hovoríš otcovi o návšteve izraelského premiéra. Ty si dôležitý človek,“ zasmiala sa.

„To si počula zle,“ odvetil chladne.

Na chvíľu sa auto ponorilo do ticha. Cestu zo všetkých strán obklopil les. Svet trochu stmavol.

„Teda poviem ti, tadiaľto by som nechcela ísť v noci.“

„Blair witch je len film,“ odvetil.

„Čo?“

„*Blair Witch Project*, taký film natáčaný ručnou kamerou.“

„Sorry, ale nič.“

„Iná generácia,“ zašomral Oliver a sústredil sa na cestu. Našťastie o pár stoviek metrov les z jednej strany ustúpil a objavilo sa niekoľko domov vedľa seba.

„Wau, civilizácia!“ zvolala Eva.

„Neteš sa predčasne,“ tlmil ju Oliver, pretože ďalších tristo metrov to bol zas len les. Z oboch strán stromy, aj keď tentoraz bez strechy nad hlavou.

Prišli ďalšie dva domy, potom polia a domy na druhej strane cesty. Najskôr boli rozostupy väčšie, no postupne sa zmenšovali priamo úmerne tomu, ako sa rozširovala cesta.

„Tak čo, už môžem kričať?“ usmiala sa.

„Poslúž si,“ odvetil Oliver ľahostajne.

Prechádzali dedinou, kde vyhrávali staré ošarpané barabizne nad tými rekonštruovanými v pomere päť ku jednej. Vysoké betónové múry sa striedali s tými ledva metrovými zo starého zhnitého dreva.

„Aha, krčma,“ zvolala Eva a ukázala prstom na malý dom, nad ktorým svietila ceduľa so značkou českého piva z Plzne.

„Ani náhodou.“

Dvere boli dokorán, ale žiadne stolíky alebo slnečníky, ktoré si toto počasie pýtalo, tu neboli.

„Prečo nie?“

„Ak na niečo nemám chuť, tak je to sedieť v starej zafajčenej krčme s niečím, čo tam považujú za Kofolu.“

„Môžeme si dať pivko.“

„Šoférujem.“

„Musím si zapáliť.“

„Nie v tomto aute.“

„Preto chcem, aby si zastal.“

„Vydržíš.“

„Nevydržím.“

„Ale vydržíš a úplne najlepšie by bolo, ak by si s tým úplne prestala.“

„Komediant,“ vybuchla Eva smiechom.

Oliver spomalil, pretože popri krajnici išli nejakí ľudia. Hľadeli na auto, akoby bolo prvé, ktoré v živote vidia. Chýbalo len málo, aby zatrúbil, pretože okolo nich nemal ako prejsť.

„Treba mi cikať,“ spustila Eva.

„Netreba.“

„Ale treba, musím ísť, lebo...“

„Počkaj na pumpu.“

„Prosím.“

„Keď nájdem vhodné miesto,“ kapituloval Oliver, čo nemal robiť.

„Super, tam je ďalšia krčma. Zaparkuj tam na tom štrku.“

Oliver si vynadal, že sa nechal nachytať. Len čo zastavili, vyskočila z auta a zapálila si cigaretu. Dal si na čas. Cez okno skontroloval okolie. Na rozdiel od tej druhej, pri tejto krčme boli tri drevené stoly s lavicami po oboch stranách. O tieň sa starali dva vyblednuté slnečníky s reklamou na nanuky, ktoré tu kedysi dávno zanechal obchodný zástupca a zrejme sa už nikdy nevrátil. Za stolmi sedelo päť štamgastov. Nevyzerali nebezpečne, ale Oliver vedel, ako rýchlo sa veci môžu zvrtnúť. Zvlášť na dedine. Muži nedokázali odtrhnúť od Evy zrak. Nebola žiadna *famme fatale*, ale oblečené mala len tielko bez podprsenky a krátke šortky, ktoré odhaľovali jej výrazné tetovania. Keď im pohľad oplatila, chvíľu odolávali, no nakoniec sa zamerali na auto.

Oliver vytiahol zbraň z boxu pri sedadle a zastrčil si ju aj s vnútorným púzdrom za chrbát. Tričko mal volnejšie, aby čo najlepšie zakryl obrys. Vystúpil a zavrel dvere. Obišiel auto a pozoroval päťicu. Široké vekové rozpätie. Odhadoval to od pätnásť do šesťdesiat, ale mohol sa myliť plus mínus desať rokov. Život na dedine je drsný a tvrdý. Najmä pre tých, čo niečo robia.

„Dobrý deň,“ pozdravil Oliver a mierne kývol hlavou. U mužov to nespôsobilo žiadnu reakciu. Stále sedeli pri svojich pollitrákoch a neskryte ich pozorovali.

„Chcela si ísť na ten záchod,“ pripomenul, keď hodila špak na zem a zašliapla ho.

„Čo by som bez teba robila,“ usmiala sa. „Objednaj nám.“

„S tým nepočítaj,“ odvetil. Zostal stáť a ruky si založil cez hrudník. Urobil tristošesťdesiat stupňovú otočku, aby mal prehľad.

Čakal minútu, potom dve. Cítil, že sa z neho leje pot. Bolo teplo a vlhko. Dusno až tak, že sa hmyzu nechcelo lietať. Pozrel hore na tmavé mraky, ktoré sa blížili k niekoľkým snehobielym. Vedel, že sa tej búrke nevyhnú.

Zjavil sa hostinský s dvoma pohármi a položil ich na stôl. Pozeral naňho. Šedivý chlap. Ani tučný, ani chudý. Okuliare. Fúzy bez brady. Zásteru mal špinavú a cez plece prehodenú vlhkú handru.

„To dievča vravelo, že vám mám doniesť kofolu. Dúfam, že to myslela vážne.“

Záporne pokrútil hlavou.

„Môžem natočiť pivo, ale tú kofolu vám musím naučtovať tak či tak,“ ohradil sa a z vrečka vytiahol pero.

„Stačí mi kofola,“ potvrdil Oliver a ostal stáť tam, kde stál. Meter od svojho auta, tri metre od krčmára.

„Budete mi to musieť zaplatiť dopredu. Nepoznám vás a ľudia sú dnes rôzni.“

„Akí rôzni? Dajú si u vás pivo a kofolu a utečú preč bez zaplatenia?“

„Presne,“ prisvedčil hostinský.

„A už sa vám to stalo?“

Hostinský sa zháčil. Prvých pár sekúnd akoby premýšľal, no nakoniec rezignoval a záporne zakrútil hlavou.

„Tak ako viete, že to ľudia robia?“

„Mám predsa telku.“

„Iste.“

Zjavila sa Eva. „Chcela som ti objednať aspoň čierne nealkoholické pivo, ale nemajú, tak máš kofolu. Spokojný?“

„Nie.“

„Bože, s tebou je dnes srandy,“ zašomrala mladá žena a obkročmo si sadla na drevenú lavicu.

„Bude to euro osemdesiat,“ oznámil hostinský do priestoru, pretože dievčina objednala a muž nevyzeral, že by sa chystal platiť. Nevedel, na koho sa zamerať. Eva zalovila po vreckách a našla dve eurá.

„To je dobre.“

Hostinský prikývol a pobral sa dovnútra.

„To tam budeš stáť celý čas? Sadaj,“ zavolala naňho.

Oliver sa ešte raz pozrel na nebo, potom na štamgastov a sadol si na časť lavičky v tieni slnečníka. Zobral do rúk pohár a napil sa. Po jednom dúšku pohár znovu odložil.

„Čo je?“ opýtala sa.

„Stará, zvetraná a nie je to kofola.“

„Nuž, tieto sračky tu zrejme nikto nepije,“ ukázala na druhé stoly, kde sa hromadili veľké pivové poháre a malé štamperlíky.

„Ešte som vás tu nevidel,“ zavolal na nich jeden zo štamgastov. Staré, naposledy pred desiatimi rokmi biele tielko, červený prepitý nos a lesklé oči muža, ktorý keď ráno vstane, tak ako prvé si doplní hladinku.

„Ešte sme tu neboli,“ odpovedal Oliver a mierne otočil hlavu, aby na mužov lepšie videl.

„Prechádzate okolo, alebo...“ nechal zvyšok vety visieť vo vzduchu, ale Oliver ju nedokončil. Po chvíľke trápneho ticha sa zapojila Eva. Vyrastala na dedine a v krčme strávila väčšinu puberty. Vedela ako to chodí.

„Len prechádzame. Chceli sme si vychutnať trochu prírody.“

„Málokto prichádza z toho smeru,“ zašomral muž.

„Len chlapi, čo nechcú, aby ich nachytali manželky,“ rozosmial sa druhý štamgast. Subtílny chlapík v košeli s krátkym rukávom a so vzorom ako babkin obrus z osemdesiateho druhého. Chýbala mu väčšina predných zubov a tých pár čo zostalo nevidelo zubára od základnej školy.

„Alebo tí ostatní. Zákazníci,“ dodal muž v tielku chladne a odpil si z piva.

Oliver cítil, že atmosféra chladne a nebolo to len mrakom, ktorý zakryl slnko.

„Vlastne sme sa stratili, aj keď môj priateľ by si to nikdy nepriznal,“ odľahčila situáciu Eva a Oliver zdvihol obočie. Nie preto, že ho zhadzovala, ale preto, že ho označila za svojho priateľa. Áno, boli rozhodne viac ako lepší známi, určite kamaráti, aj keď sa nevidali často. Možno by sa dali označiť aj za priateľov, pretože nebolo nič, čo by tomu bránilo, ale rozhodne neboli priatelia v zmysle, v akom to použila Eva. Nechodili spolu, nespali spolu, nikdy sa ani len nepobozkali.

Nemohol zaprieť, že je to pekné dievča, aj keď skoro o desať rokov mladšie od neho. Trochu svojská, pretože dcéra armádneho kapitána, ktorá túži po rebélii iná byť nemôže. Ale aj keď už mu párkrát v hlave skrsla idea, že tá baba je sexy, nikdy neurobil žiadny náznak, že by medzi nimi mohlo niečo byť.

„Človek z mesta sa tu môže ľahko stratiť,“ precedil štamgast v košeli.

Oliver obrátil pozornosť na mužov. Nepáčil sa mu ich tón. Popravde sa mu nepáčila celá táto dedina, ale s tým veľa nenarobí.

„Boli ste na Ružinej?“ opýtal sa ďalší chlap. Ten najtlstejší z nich. Ružovú košeľu mal rozopnutú, pretože by ho neobišla. A prsia mal objemnejšie ako väčšina ženských pornohviezd.

„Nie, v Lešti,“ odvetila okamžite Eva. Oliver nahlas potiahol vzduch nosom, ale nebrala to na vedomie.

„Idete z Lešťa?“ ozval sa najstarší, ale divil sa za všetkých.

„Hej, môj otec tam...“

„Mali sme čas, tak sme chceli ísť inou stranou, ako sme prišli,“ vmiesil sa do toho Oliver.

„To ste si teda zašli,“ zašomral muž v hroznej košeli. „Dá sa to vôbec?“

„Sme predsa tu.“

„Zo Starej Huty na Kriváň, alebo Vígl'aš, to sa predsa nedá minúť,“ krútil hlavou chlap.

„Stalo sa.“

„Alebo na Divín.“

„GPS.“

„Čo?“

„Navigácia, zlyhala,“ skonštatoval Oliver.

„Len či nie úmyselne,“ precedil štamgast v špinavom tielku.

„Určite úmyselne,“ rozchechtal sa tlst'och a prostredníkom jednej ruky niekoľko krát prebodol kruh, ktorý utvoril z palca a ukazováka na druhej.

Štamgast v tielku sa ale nesmial. Oliver ho prebodával pohľadom. Tu išlo o niečo iné. O čo?

Na slnečníky dopadli prvé kvapky. Potom ďalšie a ďalšie. Nezabyslo sa, ani nehrmelo. O desať sekúnd už padal hustý letný dážď. Nikto nevstával. Všetci dúfali, že to nebude trvať tak dlho, aby sa museli zdvihnúť a prejsť do tmavého, zadymeného vnútra.

„Pekné auto,“ poznamenal najmladší z päťice. Vyzeral na šesťnásť, ale mohol mať aj viac. Alebo aj menej, ťažko povedať. „Čo to stojí?“

„Neviem, je firemné,“ odvetil Oliver.

„A kde pracujete?“

„Poradenstvo.“

Chlapi sa zatváril pohrdavo a napili sa. Nakoniec sa ten najtučnejší spýtal:

„A komu radíte?“

„Tomu, kto si ma najme.“

Tlšťoch prikývol, ale odpoveď ho neuspokojila.

„Radili ste aj v Lešti?“

„Nie, nie som tu služobne.“

„Naozaj?“

„Nie.“

„Nie ste náhodou developter?“ uisťoval sa muž v hroznej košeli.

„Prečo?“

„Pretože to by sme vás museli požiadať, aby ste odišli,“ pridala sa ten v špinavom tielku.

Zaujímavé. „Prečo? Zlá skúsenosť?“

„Tak nejak.“

„Nie, tak nejak. Ojebal nás o pozemky,“ rozčúľil sa tlšťoch, ktorý nezapol košeľu.

„Prišiel chlap v drahom aute a drahom obleku. Mal krásne fotky a sľuboval hory doľu. Vraj je to schválené štátom, vraj sú to peniaze, ktoré sa musia minúť, inak prepadnú. Vraj je to celé zaplatené a dá sa na tom len zarobiť. Akurát do toho musíme vložiť naše pozemky. On sa postará o všetko ostatné.“

„Starosta nás presvedčil. Ten sviniar mu musel kráľovsky zaplatiť, pretože už u nás nestarostuje a dom si kúpil úplne inde.“

„Však mu ho aj vypálili,“ rozrehotal sa najmladší.

„Vypálili mu dom?“ opýtala sa Eva.

„Hej, akonáhle sa ukázalo, že ten chlap zobral dotácie, na naše lúky nalial tony betónu a potom zdrhol. Nikto neprišiel. Žiadne firmy, žiadni sľúbení investori. Pôda, na ktorej naši dedovia orali a sadili zemiaky, kde sme pásli kravy a ovce je už len obrovským betónovým parkoviskom, kde nič nie je.“

„Mal to byť nejaký priemyselný park, či čo,“ ozrejmlil muž v špinavom tielku.

„Tomu nerozumiem, veď vravíte, že to postavili,“ divila sa Eva.

„Lenže vtedy tieto parky rástli ako huby po daždi. Vláda dávala dotácie na ich postavenie a obce mali doplatiť zvyšok. Potom tam stimulmi mali prilákať investorov, akurát, že prišla kríza a rast sa zastavil. Firmy krachovali, nikto neexpandoval. Po celom Slovensku zostali takéto obrovské plochy, kde keď mali šťastie, prišla aspoň jedna, dve firmy,“ vysvetľoval Oliver.

„A obvinili niekoho?“ pýtala sa Eva.

„Nie, ten chlap vraj neurobil nič nezákonné. Urobil presne to, čo bolo v zmluve a viac sme o ňom nepočuli.“

„Takže tu zostala zlá krv?“

Štamgasti stíchli. Akoby im to niekto prikázal, všetci skoro naraz priložili poháre k ústam a dopili do dna. Lejak hustol tak, že kvapky prerážali cez látku a odskakovali od chodníka.

„Hej, zostal tu Molnár,“ zašomral muž v špinavom tielku a postavil sa na odchod.

Oliver urobil to isté a potom si všimol to dievča kráčajúce prostriedkom cesty. Mala na sebe len dlhé tričko bez nohavíc. Keď sa lepšie prizrel, tak si všimol, že nemala ani nohavičky. Nemohla mať viac ako trinásť. Kráčala bosá. Dlhé mokré vlasy sa jej lepili na tvár. Hlavu sklonenú k zemi. Ruky prekřížené cez hrudník. Zastala uprostred cesty, hlavu zdvihla k nebesiam a nechala vodu, aby ju bičovala. Triasla sa.

Oliver sa pozrel na štamgastov. Strnuli na mieste, akoby videli ducha.

„To je tu bežné?“ opýtal sa, ale nikto mu neodpovedal.

„Poznáte to dievča?“ opýtala sa Eva. „Hej, hovorím s vami!“ zrúkla.

„Každý ju pozná,“ prikývol chlap v montérkach bez trička, ktorý doteraz mlčal.

„A to ju tam necháte len tak?“ opýtal sa Oliver.

Najstarší štamgast v kedysi bielom tielku mykol bezradne plecami.

„Kde býva? Musíme ju zaviesť domov,“ nástojila Eva a urobila krok vpred, no zarazilo ju zborové: „NIE!“ štamgastov.

„Tak do nemocnice.“

Z hustého dažďa sa vynoril mládenec, možno šestnásťročný. Mokré tričko sa mu lepilo na telo a odhaľovalo, že môže mať tak šesťdesiat kilo. Samá šľacha. Keď kráčal, ruky držal od seba, ako borci, ktorí trávajú celé dni vo fitku. Pretrel si vodu, ktorá mu stekala po tvári a zdrapil ju za ruku.

„Ťahaj domov!“ zvrieskol na ňu. Otočila sa, ale nepohla sa ani o krok. Zdrapil ju za ruku a potiahol. Vyšmykla sa mu, stratila rovnováhu a padla na asfalt.

„Vstávaj, kurva!“ zahromžil a zdrapil ju. Pretože sa nedvíhala, ťahal ju po ceste. Nebránila sa. Akoby ťahal mŕtvolu.

Vtedy vyštartoval Oliver. Jeho neprítomnosť si štamgasti všimli až príliš neskoro a tiché nie zo seba dostali až keď bol pri dvojici.

„Pusti ju! HNEĎ!“ zavelil a mládenca tak prekvapil, že ju okamžite pustil a odskočil o meter. Zdalo sa, že nepredstavuje hrozbu. Oliver zobral dievčinu na ruky.

„Čo si myslíš, že robíš?“ opýtal sa mládenec.

„A čo si myslíš, že robíš ty?“

„Je to moja sestra.“

„Tak to musí byť rada, že má takého skvelého brata.“

„Nemáš ani poňatia, čo robíš. Nemáš ani poňatia.“

Nato sa otočil a rýchlym krokom zmizol v daždi. Oliver niesol dievča dovnútra krčmy.

„Dnu nie!“ ohradil sa hostinský, ale nemal šancu. Oliver vrazil dnu a dievča položil na prvý stôl. Zložil si slnečné okuliare a otočil sa.

„To tu nemáte poriadne svetlo? Zapáľte všetko, čo máte.“

„Odvezte ju odtiaľto, človeče,“ triasol sa hostinský. „Odvezte ju, inak nás všetkých skántria.“

Oliver sa prekvapene otočil.

„O čom to tu meliete?“

„Ten mladý, Janko, on neutiekol. Šiel si po posilu.“

„Aj keby doniesol celé futbalové mužstvo, tak ma to nezaujíma. Zažnite svetlo, doneste mi nejaké deky, alebo paplón. Videl som tabuľu, že ste aj penzión. Ak máte izby, musíte mať aj suché uteráky. A spravte jej čaj, alebo jej doneste pohár pálenky. Rýchlo.“

Hostinský sa s týmito požiadavkami veľmi nestotožnil, ale zdalo sa, že sa podvolil. Ako prvé zažal svetlo. Oliver vytiahol svoju baterku a skontroloval jej zreničky. Reagovali automaticky.

„Ahoj, som Oliver, chcel by som ti pomôcť. Dobré? Ako sa voláš?“ pýtal sa jej vlúdne. Nereagovala. Jemne jej nadvihol telo a prezeral ju.

„Ak ťa bude niečo bolieť, tak povedz, dobre? Ublížil ti niekto?“

Bez odozvy. Na tele si všimol mnohí starší podliatin a jaziev. Tie na stehnách boli čerstvé. Na zápästiach jazvy. Veľa jaziev. Veľa pokusov.

„Teraz musím skontrolovať trup, dobre? Nadvihnem ti tričko.“

Mimovoľne sa roztriasla.

„Prepáč, musím to urobiť. Ublížil ti niekto? Teraz si v bezpečí. Nikto sa ťa ani nedotkne. Dobré?“

Pootočila hlavu, alebo pohľad mala stále sklený. Ruky pevne omotané okolo ramien. Nebojoval s ňou. Tričko jej nadvihol len tak vysoko, ako sa dalo. Boli tam desiatky drobných jaziev v rôznom štádiu hojenia. Niektoré zapálené. Pozrel sa na jej holé stehná a zadržal dych. Od kolien

hore boli pokryté fialovo sfarbenými modrinami. Uvidel opuchnutý rozkrok.

„Ublížil ti niekto tam dole? Dotýkal sa ťa niekto?“

„Volá sa Alena, ale všetci ju volajú Lena,“ oznámil hostinský a podal mu stokrát preprané uteráky a hrubú deku, ktorú používal ako prikrývku cez posteľ.

Oliver naňho chladne pozrel.

„Lenka, vnímaš ma? Prišiel som ti pomôcť. Vezmem ťa do nemocnice, dobre? Už sa ťa nikto nedotkne. Nikto ti neublíži.“

Posadil ju. Zobral uterák, prehodil jej ho cez plecia a zabalil ju doňho. Druhý jej dal na hlavu a sušil jej vlasy. Otočil sa na krčmára.

„Vy viete, čo sa tu deje?“

Mykol plecami.

„Opýtam sa už len raz,“ precedil.

„Vy to nechápete. Nie ste tunajší. Prídete, odídete, ale my tu musíme žiť.“

„A vy tu dokážete žiť keď viete, čo sa tu deje a nič s tým neurobíte?“

„Nevieš, o čom hovoríš, mladý. Žijem tu celý svoj život a...“

„Oliver!“ zavolala naňho Eva a vbehla do dverí. „Oliver, pri našom aute sú nejakí chlapi.“

Bývalý príslušník izraelských špeciálnych síl sa vystrel. Pocítil zbraň, ktorú mal za opaskom. Pätnásť deväťmilimetrových argumentov, plus jeden.

„Pod' k nej a skús ju vyzliecť z toho mokrého trička. Zabal' ju do uterákov a deky. Keď ti poviem, tak vyrazíme.“

Presunul sa ku dverám. Pred jeho autom v daždi postávala nesúrodá skupinka mužov. Ten, ktorý mladú ťahal po chodníku, bol medzi nimi a niečo im vysvetľoval.

„Kto sú tí chlapi?“

„Robia pre Molnára.“

„Ako to viete? Nepozreli ste sa.“

„Ani nemusím. Ten mladý bol Janko Molnár. Jeho brat vlastní tú druhú krčmu hore. Okrem iného.“

Oliver sa chcel niečo opýtať, ale musel reagovať na skupinku pri aute. V ruke jedného videl sekeru.

„Hej, vy tam. Odstúpte od toho vozidla!“ zvolal a vyštartoval vpred. Skupinka sa rozostúpila. Zastal dosť ďaleko na to, aby nebol na rane, ale dosť blízko, aby im ukázal, že sa ich nebojí.

Vedľa Janka stál chlap, ktorého odhadol na vodcu skupiny. Starší. Štyridsať rokov. Žiadna korba, ale sršala z neho prirodzená sila muža, ktorý sa celý život živil ťažkou fyzickou prácou. Na tvári mal niekoľkodňové strnisko. Chýbala mu väčšina predných zubov. Za pozornosť stál ešte jeden. Skoro dva metre a dobrých sto dvadsať kilo. Viac svalov ako sadla. Veľa živej hmoty. Vyzeral neohrabane a pomaly. A ako idiot. Keď sa rozbehne, bude problém ho zastaviť.

Zvyšní dvaja nestáli za reč. Bežné dedinské typy. Priemerne silní, priemerne zruční. Častí účastníci bitiek, ale len málokedy víťazi. Krivé nosy. Často zlomené. Neodborne napravené.

Oliver sa rozhlíadol. Päťica štamgastov zmizla, akoby tu nikdy nebola.

„Kde je dievča?“ opýtal sa vodca skupiny. Hlas mal pevný a rázny. Zvyknutý kričať na podriadených.

„Dievča už nie je váš problém,“ odvetil Oliver.

„Kde je to dievča?“

„Ďaleko.“

„To nie je pravda. Je vo vnútri. Vydajte nám ju.“

„Nemáte na ňu nárok.“

„Patri do rodiny.“

„To je irelevantné.“

„Vezmeme si ju tak, či onak. Vydajte nám ju a môžete odísť. Bez následkov.“

„To dievča nie je súčasťou vyjednávania.“

Vodca skupiny sa zamyslel. Janko Molnár sa k nemu nahol a niečo mu šepkal. Následne vodca niečo zašepkal Hromotlkovi. Ruka so sekerou so pohla.

„Upozorňujem vás. Stále máte šancu odísť bez ujmy,“ nadhodil Oliver.

„Sme v jednoznačnej presile,“ kontroval vodca.

„Tak to spravme ako kedysi. Čestný súboj dvoch mužov. Duel. Jeden na jedného. S pravidlami, alebo bez nich. Vyberte si.“

„S tým dievčaťom neodídete. Nemôžete. Patrí do rodiny.“

„Sme v patovej situácii. Dievča sa v tejto rovnici nenachádza.“

„Toto je posledná ponuka. Vydajte dievča a môžete ísť. Bez následkov.“

„Zacyklili sme sa a ja nemám celý deň.“

Hromotlk demonštratívne zamával sekerou.

„Ak mi oškrieš lak, tak ti dolámem ruky,“ precedil Oliver. Znelo to tak chladne, že Hromotlk odstúpil od auta. Pre istotu.

„Dobre, zložte ho,“ prikázal vodca. Hromotlk vyrazil prvý. Nevýrazná dvojica za ním. Janko Molnár urobil krok vpred, ale tam zastal.

Oliver videl niekoľko scenárov. Hromotlk bol vyšší, mal dlhšie ruky, ešte predĺžené o porisko sekery. Pravák. Odhadoval to na široký náprah vedený zľava. Bude to pomalé. Určite dá do toho všetko. Mal by zaútočiť na koleno a potom zablokovať rameno, ale nemal chuť byť v dosahu ťažkej sekery, keď nemusel.

Siahol za opasok, mierne sa rozkročil, popri tom ako dostával pištoľ pred seba natiahol uzáver. Uchopil zbraň do dvoch rúk, tak rýchlo, že Hromotlk spravil ledva prvý krok. O desatinu sekundy nato mu deväťmilimetrový náboj rozbil koleno na kusy tak, že ho už nikdy nikto nedá dokopy. Hromotlk sa zrútil na zem ako kopa zemiakov, sekera odletela smerom doprava a dopadla o niekoľko metrov ďalej.

Zvyšní muži okamžite zamrzli. Ani jeden z nich nemal so sebou strelnú zbraň a nepočítali, že na ne dnes dôjde.

Hromotlk na zemi zavýjal bolesťou.

„Piaty na jedného, to je viac ako dobrý dôvod pre nutnú obranu,“ vyhlásil Oliver. „Ešte niekto? Mám tu dosť pre každého. Čo ty? Alebo ty?“ mieril postupne na zvyšných mužov.

„To nebolo fér.“

„Berte si tú kopu sračiek a zmiznite.“

„Neskončili sme.“

„Na vašom mieste by som bol radšej, keby to koniec bol.“

Vyzeralo to, že vodca premýšľa. Trvalo to pätnásť sekúnd. Nakoniec zavelil ústup. Pomohli Hromotlkovi na nohy a ťahali ho preč. Oliver zaspätkoval, zbraň v pohotovosti. Dostal sa až ku dverám. Zakričal: „Priprav ju, odchádzame!“

„Pre Kristove rany, čo si to urobil? Ty si ho normálne zastrelil!“ volal vystrašený hostinský.

„Nezastrelil. Ale bez barley sa už nepoprechádza.“

„Panebože.“

„Tak zavolajte policajtov.“

„Nie som blázon,“ ohradil sa hostinský.

„Pretože ste tunajší. My prídeme, odídeme, ale vy tu musíte žiť.“

Oliver vytiahol svoj mobil a zistil, že nemá signál.

„Máte tu pevnú linku?“ opýtal sa.

„Na to zabudnite.“

„Máte tu mobilný signál?“

„Tu dolu nie, hore na kopci áno.“

„Takže tu musíte mať pevnú linku.“

Hostinský neodpovedal.

„Zavolajte policajtov.“

„Nezavolám.“

„Nestojím o to, aby som večer uvidel identikit svojej tváre v programe „Polícia pátra.““

„Nikto políciu nezavolá.“

„Nechcem, aby počuli ako prvú verziu tie sračky, čo im rozpovie tá päťica.“

„Nikto políciu nezavolá.“

„Budú musieť. Keď pôjdu do nemocnice s tým rozmaširovaným kolenom. Doktor je povinný to nahlásiť.“

„Opakujem, nikto políciu volať nebude.“

„Nebude mať na výber. Strelné poranenie. Taký je zákon.“

Hostinský si prešiel rukou po spotenej hlave.

„Oni s ním do nemocnice nepôjdu.“

„Strelné zranenie, nebudú mať na výber. To koleno je na sračky. Ak nepôjde do nemocnice, tak zomrie.“

„Majú doktora v rodine.“

„Traumatologického chirurga?“

„Pokiaľ viem, tak nie.“

„Má operačnú sálu s röntgenom a zásoby nula negatívnej?“

„Pokiaľ viem, tak nie.“

„Skončí v nemocnici.“

„To nie je ich štýl.“

„Tak potom v plytkom hrobe.“

Hostinský mlčal.

„Zmiznite už,“ zašomral nakoniec.

„Zavolajte tých policajtov. Počkám tu.“

„Odtiaľto nikto policajtov volať nebude,“ trval na svojom hostinský.

Vo dverách sa zjavila Eva a podopierala dievčinu zabalenú v deke. Eva zdvihla spýtavo obočie.

„Podme s ňou do nemocnice,“ prikázal a postupoval k autu. Viditeľnosť bola ledva desať metrov. Diaľkovo odomkol auto. Počkal, kým dievčatá nastúpia. Držal sa pri kapote. Pištoľ pri tele mierila pred seba. Nakoniec nastúpil aj on. Zamkol a naštartoval. Zdalo sa mu, že v diaľke vidí siluety postáv. Stáli uprostred cesty. V daždi. Ako sochy. Mohol by dupnúť na plyn a zraziť ich ako kolky. Miesto toho zvrtol volant a zamieril von z dediny. Odhadoval, že týmto smerom by sa mal dostať na hlavnú cestu E571. Nemohlo to byť ďaleko.

„Ste tam vzadu okay?“ opýtal sa a kúrenie zapol na maximum. Palubný počítač vyhodnotil intenzitu dažďa, spustil stierače a zapol svetlá. Pozrel na mobil. Žiadny signál.

„Máš mobil?“

Pozrel dozadu. „Evča, máš mobil?“ zručol, až ňou myklo. Striedavo pozeral do spätného zrkadla a dopredu.

„Ja... ja neviem, niekde.“ Lovila po vreckách. „Hej, tu je.“

„Máš signál?“

„Nie, počkaj, možno hej,“ bľabotala a stále sa obzerala dozadu. „Ty si ho zabil? Ty si ho zabil? Či čo?“

„Nikoho som nezabil, upokoj sa.“

Evka držala dievčinu zabalenú v deke a obe sa triasli.

„Mám nejaký signál. Tiesňový hovor? Mám volať policajtov?“

„Nie,“ odvetil Oliver rázne. „Najskôr skúsime zavolať tvojej sestre, alebo otcovi.“

Stlačil gombík pri malej obrazovke a ťukol na dotykový displej. Klikal na telefónny zoznam. Anténa v aute dokázala zachytiť a napojiť sa aj na slabší signál. Bolo by super, ak by sa mu podarilo zavolať Evčinu sestru Ľubicu, ktorá robila na bystrickom krajskom oddelení PZ, alebo otca, veliteľa elitnej protiteroristickej jednotky ÚTVAR s celoštátnou pôsobnosťou. To by vyriešilo kopu problémov.

Hľadal pod písmenom S. Chvíľu mu trvalo, kým sa preklikal.

„Nevieš, či Ľubča robí?“ zavolať dozadu, ale odpovede sa mu nedostalo.

Pozrel do spätného zrkadla. Potom na cestu. Videl niečo ako tunel, pretože dedina bola

oddelená od zvyšku sveta niekoľkokmetrovou vyvýšeninou, na ktorej boli položené koľajnice. Tunel nebol nijak špeciálne označený, preto si dával záležať, aby sa držal v strede cesty.

Skontroloval spätné zrkadlá, cestu pred sebou a potom sa pozrel na displej. Stlačil meno, zobrazili sa ikonky. Volat'. Video hovor. Poslať správu.

Prstom sa blížil k ikone volať, keď sa mu zazdalo, že na kraji svojho periférneho videnia vidí pohyb. Otočil hlavu a v ten moment sa celý svet niekoľkokrát otočil a on sa prepadol do tmy.

MIŤO

Sedel na kancelárskej stoličke a sústredene hľadel na monitor notebooku. Zvonil mu mobil, ale ignoroval ho. Práve prebiehali dve dôležité internetové dražby, ktoré mu mohli zarobiť kopec peňazí. Prezeral počet prihlásených, prepočítaval sumy a snažil sa odhadnúť vývoj. Predčasné kliknutie ho mohlo stať tisíce. Prižmúril oči a snažil sa zachytiť rytmus. Čakal na ten správny moment, aby zverejnil poslednú pikošku, ktorá cenu zdvihne ešte o pár tisíc. Musel to stihnúť o sekundu skôr, ako ľudia prestanú prirodzene prihadzovať, alebo sa odpájať.

Telefón prestal zvonit' a vzápätí sa rozozvučal znovu.

„Kurva!“ zdrapil mobil. Zistil, že volá Štefan. Zložil mu a mobil bachol o stôl. O chvíľu zvonil opäť. Pozrel na monitor a klikol na posledný blok informácií, čo ešte účastník dražby s najvyššou ponukou získa. Pár sekúnd na to pribudli ešte tri ponuky.

Telefón stále zvonil. Nahnevane ho zdvihol.

„Kurva, Števo, čo je? Mám robotu!“

Chvíľu počúval a nerozumel.

„O čom to melieš kurva? Kto zobral Lenu? Aký cudzí chlap? Čo to melieš?“

Stále pozeral na monitor, ale zisťoval, že to, čo sa na ňom píše už nevníma.

„Aká strelba? Nie si najebaný zas?“

Počúval vzrušený hlas svojho bratranca, ale nechápal nič.

„Teraz nemám čas. Mám tu dôležitý kšeft. Zastavte ho za každú cenu. Jasné?“

Ukončil spojenie a pretrel si oči. Keď sa vrátil k dražbe, zistil, že mu ušli dvaja dobrí klienti. Stále to bude dobrý obchod, ale mohol byť lepší. Keď to dotukne, tak pôjde za Števom a pekne mu to vytmaví.

Nakoniec to trvalo dlhšie, ako si myslel, ale podarilo sa mu dražby zachrániť. Očakával o desať percent viac, ale stále bol vo veľkom pluse.

Vypol počítač a vyšiel zo svojej kancelárie. Zadal inštrukcie nočnej zmene a opustil halu. Vonku lialo tak, že zmokol, kým sa dostal k autu. Strážca v búde pri bráne mu bez slova otvoril bránu a zamával. Šéfove auto poznal každý. A každý tiež vedel, čo robí s tými, ktorí nie sú dosť rýchli v plnení jeho požiadaviek.

„Kde je Lena?“ opýtal sa ako prvý.

„Už doma.“

„Je v poriadku?“

„Je doma,“ zopakoval Štefan.

„Vysvetlíš mi, čo sa vlastne stalo?“

„Ušla.“

„Ako mohla ujsť?“

„Janko ju strážil,“ precedil, a tváril sa akoby to vysvetľovalo všetko.

„Kde je?“

„Veď som vravel, že doma.“

„Myslím Janka.“

„Tiež doma. Veľký Jano mu to dal vyžrať.“

„Tisíckrát som opakoval, že na ňu treba dávať neustále pozor. Mohla by si ublížiť.“

„Ja to viem.“

„Takže je v poriadku?“

„Prežije to.“

„Dobre teda. Pozriem sa na ňu neskôr. Čo to ostatné? Kto ju to chcel uniesť?“

Štefan mu podal dva občianske preukazy.

„Hostinský vravel, že len prechádzali. Dali si pivo a kofolu. Dievča išlo na záchod. Potom ten chlap zbadal Lenu prechádzať sa v tom lejaku. Bosú, skoro nahú.“

„Hostinský mu nepovedal, že sa nemá starať?“

„Veľmi dôrazne. Aspoň to tvrdil. Lenže potom vraj prišiel Janko a dosť surovo ju ťahal domov.“

Martin nahlas potiahol vzduch nosom. Niečo ako býk pred tým, než vás naberie na rohy.

„Ako surovo?“

„Strčil do nej. Padla. Ťahal ju po ceste.“

Martin si začal mimovoľne masírovať pravú päšť.

„Vtedy vraj vyštartoval ten chlap. Myslím, že je to vojak, alebo bývalý vojak, možno policajt. Nieкто s vrodenuou potrebou chrániť slabších. Chcel Lenu odvieť do nemocnice.“

„Ona sa nebránila?“

„Vraj bola úplne mimo. V tom svojom stave.“

Martin prikývol na súhlas. Poznal tie stavy. Vedel, kedy prichádzajú. Do tváre mu stúpala horúčava.

„Bol som v krčme. Okamžite som zburcoval chlapov a vyrazili sme. Piaty na jedného. Nemyslel som, že ten magor vytiahne zbraň. Prisahám, že mi to v živote nenapadlo. Nie sme na divokom západe. Chcel som mu dať do tela a hnať ho preč. Ak by aj niečo chcel, za sekundu by som mal desať svedkov, ktorí by potvrdili, že to bolo inak.“

„Lenže ste mu Lenu nedokázali zobrať.“

„Nie.“

„Posrali ste to.“

„Hej, posrali.“

„Dojebali.“

„Zastavili sme ich.“

„Ale netušíme, kto sú. Čo ak začnú niekomu chýbať? Čo ak niekomu volali?“

„Hostinský vravel, že nemohli chytiť signál. Vieš, že dolu nie je signál.“

„Hej.“

„Zastavili sme ich skôr, ako stihli niekomu zavolať.“

„Čo ak niekomu povedali, že sem idú?“

„Sem?“

Martin zauvažoval nad svojou otázkou a uznal, že tá možnosť nie je veľmi pravdepodobná.

„A čo ak budú niekomu chýbať?“

„Hostinský vravel, že vyzerali ako milenci, ktorí si to boli rozdať na lúke tak, aby ich nikto nenačapal.“

„Uvidíme,“ zašomral Martin.

„A ešte niečo musíš vidieť,“ oznámil Štefan a viedol ho do dielne. Na pracovnom stole boli rozložené veľké plastové boxy. „Toto mal v kufri.“

Martin otvoril prvý box a hľadel na izraelskú útočnú pušku Galil ACE ráže 5.56. Mlčky prešiel k druhému boxu, kde našiel karabínu X-95. V poslednom bolo niečo, čo vyzeralo ako karabína M4, ale od inej firmy ako americký Colt.

„Toto mal v kufri?“ pýtal sa neveriacky Martin. „Mal k tomu nejaké papiere?“

„Je tam licencia.“

„Možno to predáva. Ako díler. Akurát, že miesto liekov, alebo šmejďáckej elektroniky predáva vojacom zbrane. Firiem je veľa a každá chce zarobiť.“

„To by vysvetľovalo informáciu od krčmára, že vraj idú z Lešťá.“

„Lešť vysvetľuje zbrane, ale nie dievča v aute. Tajná sexuálna schôdzka vysvetľuje lúky v

okolí, ale nevysvetľuje zbrane v aute.“

„Čo ak je to štetka a nabral ju cestou.“

„Aj to je možnosť. Aj keď ako je pravdepodobné, že si vezmeš štetku do auta plného zbraní.“

„Neviem.“

„Ja by som si nebral. Ale ak, musela by byť nová. Ešte som ju v okolí nevidel.“

„Možno nie je miestna.“

„Možno.“

„Alebo zmenila miesto. Vieš, že kurvy sa stále sťahujú, aby boli vždy nové.“

Prikývol.

„A touto strelil Karola do nohy,“ oznámil Štefan a ukázal na HK P30. Nemecká zbraň. Skvelá ergonómia. Vysoká kvalita. Nie práve najlacnejšia záležitosť.

„Ako mu je?“

„Koleno.“

„Veľmi zlé?“

„Zobral som ho k Ďurovi.“

„A ten čo?“

Štefan pokrútil hlavou. „Vraj musí do nemocnice. Veľa drobných úlomkov. Dotrhané šľachy, nervy, cievy.“

„Mohol by s ním ísť do nemocnice?“

„Každý dement prvého ročníka medicíny vraj okamžite zbadá, že je to strelné zranenie.“

„Je šanca, že sa mu to zahojí samé?“

„Ďuro hovorí, že nie.“

„To ma mrzí,“ zašomral Martin a v rukách obracal precízne vyrobenú nemeckú zbraň. Vonku zahrnelo.

„Čo to dievča?“

„Je u Mily.“

„Ako vyzerá?“

„Ako potetovaná mestská kurva.“

„Myslím, či je zranená,“ zavrčal Martin.

„Trochu otlčená, ale nemá nič zlomené. A Ďuro vravel, že by nemala mať ani žiadne vnútorné krvácanie, ale bez vybavenia to nebude vedieť skôr ako za pár hodín.“

„Je pri vedomí?“

„Striedavo.“

„Vypočul ju niekto?“

„Len zbežne. Stále je v šoku a poriadne nevie, čo sa stalo.“

„Idem tam,“ oznámil Martin a odložil zbraň na stôl. Zobral mobilné telefóny. Oba boli chránené. Jeden heslom a druhý obrázkom.

„Heslá nevieme,“ odpovedal Štefan na ešte nepoloženú otázku. Martin pokýval hlavou. Odstránil kryty a vybral z nich baterky.

„Štefan sa zamračil, pretože si uvedomil, že toto mal urobiť už dávno. Na šťastie tu nebol signál. Ale GPS a satelity to bola iná káva.

Martin bez slova odložil mobil a doklady si vložil do vrečka.

„Nemôže to byť kupec?“

„V žiadnom prípade.“

„Alebo niekto z Gardy? Sprostredkovateľ?“

„Nie. Neposlali by nikoho bez ohlásenia.“

„Ale veď niekto mal prísť? Či nie?“

Martin sa zamyslel. *Niektor prísť mal, ale...*

„Nie tento.“

„Čo ak prídu v skupinkách. Na viackrát. Nebolo by to po prvý raz. A nemajú určený presný čas. Dokonca ani presný deň. Pamätáš tých minule?“

Martin si pamätal a začínal sa mračiť. Skupinka. Sedem členov a jednou mala byť žena. A vedel ako tieto dievčatá vyzerajú. Ako mestské potetované štetky. Vulgárne a drzé.

„Lenže,“ nadhodil Martin. „Povedal niečo ten chlap? Povedal svoju časť hesla?“

„Nie, ale...“

„Čo ale?“

„Možno nedostal šancu. Zbehlo sa to celé dosť rýchlo.“

„Tak rýchlo. Kurva, to teda musela byť rýchlosť. Škoda, že sa iné veci nedejú tak rýchlo, keď človek potrebuje. Pôjdem si zavolať a skúsím zistiť niečo viac o našich host'och.“

„A čo máme zatiaľ robiť my?“ opýtal sa Štefan.

„Zavolaj si Miňa a Luba a dajte mu do tela. Nie veľmi. Len tak, aby ste ho naplašili. Skúste nadhodiť svoju časť hesla, či zareaguje. Alebo z neho vytiahnite, čo tu chce.“

„Mohol by sa báť, že ho chytil niekto iný. Alebo, že je to pasca.“

„To je súčasť rizika. Ale pokiaľ nezareaguje na našu časť hesla, tak to nie je náš človek. Načni ho, ale neznič. Musí byť schopný rozprávať. Dobre?“

Štefan sa usmial.

„Môžem mu oplatiť to koleno?“

Martin vedel, čo kamarátovi behá hlavou a rázne pokrútil hlavou.

„Nech ťa ani nenapadne použiť sekeru. Potrebujem ho pri zmysloch.“

Štefan sa sklamane zamračil.

„Žiadna sekera, rozumieš?“

„Hej,“ zašomral.

„Pod' mi pomôcť, naložíme tie zbrane do môjho auta.“

EVA

Bola v aute. Na zadnom sedadle. Rukami objímala dvanásť, možno trinásť ročnú dievčinu. Cítila nepríjemnú deku, ktorá hrýzla a páchla zatuchlinou. Oliver vpredu niečo kričal. Cítila ako sa jej všetko lepí na spotené telo. Oblečenie, poťah sedadiel, deku. Otáčala hlavu na všetky strany, ale kvôli dažďu nevidela na viac ako pár metrov. Ešte stále nespracovala ten výstrel, ktorý počula. Nevidela, čo sa stalo. Vedela, že pri ich aute stálo päť chlapov a po tom čo padol výstrel, tam nebol žiaden z nich. Chodník bol plný vody. Nepamätala si, či tam zahliadla aj krv. Zapamätala si Oliverove sústredené oči. Úsporné pohyby. Vedel presne čo robiť. Ako ich dostať do bezpečia. Videla obrovskú šmuhu, ktorá sa k nim prirútila zo strany a potom sa celý svet otočil. Nebola pripútaná, takže okamžite vyletela zo sedadla a narazila do stropu, vzápätí ju hodilo do strany pristála rovno na dievčine. Auto sa naplnilo jačaním a krikom. Z podlahy bol strop a za sekundu to bolo zas celé naopak.

Otvorila oči a uvedomila si, ako ju všetko bolí. Niekoľkokrát zažmurkala, ale všade naokolo bola tma. Skúsila sa pohnúť, ale ruky ju neposlúchali. Srdce jej začalo búšiť. Dych sa zrýchlil. Dostala strach, že je slepá a ochrnutá, alebo v kóme. Skúsila sa pomrviť a zistila, že to ide. Skúsila ruky. Ramená sa pohli. Čo sa to deje? Žmurkala, ale nepomáhalo to. Zaťala prsty na rukách a potom aj na nohách. Dobré. Sú tam. Cítim to. Stále viac si uvedomovala svoje telo a začínala chápať, že je priviazaná k posteli. Potom si to všimla. Malé okno zatiahnuté závesom. Hore. Ako okná v čiastočne podpivničených domoch. Pomrvila sa a počula kovový zvuk posteľe.

Malý obdĺžnik osvetlilo ostré svetlo. Za pár sekúnd sa ozval hrom. Búrka. Blesk. Fajn. Musí len počkať, kým sa znovu zablysne a zistiť, čím ju to priviazali. Mala pocit, že je to lepiaca páska. Boleli ju zápästia. Neskutočne ju boleli.

Čo sa to dopekla stalo? Kde to som?

A potom jej to došlo. Veď vieš kde si. Chytili ťa tí sviniari, čo týrajú to dievča. To dievča. Oliver. Oliver kde si? Otočila hlavu, ale nemala pocit, že by bol niekto v miestnosti s ňou.

Stíchla. Snažila sa zhlboka dýchať a nevšímať si bolesť. Počula nejaký hluk. Bežal nejaký stroj. Zavrela oči. Bol to vysávač. Niekto v izbe nad ňou vysával.

Ona tu leží a niekto nad ňou pokojne vysáva? Musí jebať. Vám musí jebať. Nabrala vzduch do pľúc a chystala sa volať o pomoc, ale v poslednej chvíli si to rozmyslela. Bola v dome niekoho, kto ju tu drží proti vôli. Spomenula si na osadenstvo krčmy. Celá táto skurvená dedina v tom ide. Musí zmiznúť. Zdrhne. Musí sa dostať k telefónu a zavolať otca. Zavolá otca a ten ju zachráni. Obráti to tu hore nohami. Nabehnú sem jeho borci a rozstrielajú to tu na kusy. Kurva, že hej. Videla ich v akcii. To ako zobrali útokom *Kill house* na ich základni. To bola akcia. Zachránia ju. Zachránia ju, ale najskôr sa musí odtiaľto dostať a zavolať ich.

Fajn. Ale ako?

Znovu skúsila zápästia, ale nešlo to.

Počula buchnúť dvere. Vysávač už nešiel. Počula dva hlasy. Ženský a mužský. Slovám nerozumela. Nebola to hádka, ale ani neladili v nejakom súzvuku. Muž dominoval. Počula ďalšie dvere a zvuk krokov na schodoch. Potom bolo chvíľu ticho. Potom sa ozval divný zvuk, akoby niekto odtláčal skriňu, alebo čo. Potom zašramotil kľúč v zámke. Dvere sa otvorili a do miestnosti prenikol pruh slabého svetla.

Sekundu nato ho zaclonil vysoký ramenitý muž. Ani sa nepohol.

Sledovala jeho siluetu, ale nevidela mu do tváre. Usudzovala, že má buď holú hlavu, alebo veľmi krátke vlasy. Tričko s krátkym rukávom. Široký hrudník a vypracované ruky. Veľa hodín v posilňovni.

Stál tam mlčky. Chcela niečo povedať, ale niečo jej stále hovorilo, aby držala jazyk za zubami. Potom jej do tváre namieril ostrý lúč svetla.

„Hej!“ zvolala a žmúrila. Ak by sa dalo, tak by si zaclonila oči rukou. Zdalo sa jej, že ostré svetlo presvitá aj cez viečka. Krútila hlavou a zdalo sa jej, že má v zreničkách vypálenú ohnivú guľu.

„Hej!“ vykrikla. „Pustite ma! Pomoc!“

Do vnútra vošla žena. Chudá. Nevidela jej do tváre, ale zdalo sa jej, že musí byť stará. Určite cez sedemdesiat. Možno aj viac. Napriek tomu sa hýbala rýchlo. Alebo sa jej to tak zdalo.

Začala sa metať.

„Pustite ma! Pomôžte mi! Pustite ma!“

Pocítila pichnutie na pleci.

„Nemetaj sa, lebo sa tá ihla zlomí,“ okríkol ju ostrý ženský hlas.

„Čo to robíte? Prečo mi to robíte?“ pýtala sa a uvedomila si, ako cudzo jej hlas mala pocit, akoby sa prepadala do hlbín. Svaly sa jej uvoľnili. Mysleť sa upokojila.

Zostala len tma.

OLIVER

„Mohlo to dopadnúť aj horšie,“ zašomral.

„Čo vravíš?“

„Že to mohlo dopadnúť aj horšie,“ zopakoval Oliver s pohrdlivým úškrnom na tvári.

„A čo ako?“

„Že som pri tom aute mohol streliť teba a teraz by ma musela mlátiť tvoja stará. Dopadol by som o dost horšie.“

„Čo to kurva melieš?“

„Že máš ranu ako šesť ročné decko.“

Štefanovi stúpol tlak a jediný spôsob akým mohol upustiť paru, bol silný úder. Neovládol sa a zaútočil na tvár. Zlý uhol. Slabá rana. Neefektívny krčmový bitkár. Oliver tesne pred úderom pohlavou tak, že úder iba štrajchol po brade. Rozosmial sa, aby ho ešte viac rozhodil.

Bolo to už dávno, čo prechádzal pokročilým výcvikom v Izraelských obranných silách. Nekonečné tréningy Krav maga, ktoré sa začínali nástupom do autobusu a odvozom na cvičisko. Počas jazdy ich inštruktor nútil bojovať proti sebe. Celý autobus sa zmenil na mlátiace sa kľbko osemnásťročných mladých mužov v najlepšej kondícii. Cieľom nebolo víťazstvo. Cieľom bolo